

Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (prvo vijeće)

25. ožujka 2015. *

„Zajednička vanjska i sigurnosna politika – Mjere ograničavanja protiv Irana s ciljem sprječavanja širenja nuklearnog oružja – Zamrzavanje financijskih sredstava – Obveza obrazlaganja – Pravo na obranu – Pravo na djelotvornu sudsku zaštitu – Pogreška u ocjeni – Pravo na vlasništvo – Pravo na ugled – Proporcionalnost“

U predmetu T-563/12,

Central Bank of Iran, sa sjedištem u Teheranu (Iran), koji zastupa M. Lester, *barrister*,

tužitelj,

protiv

Vijeća Europske unije, koje zastupaju M. Bishop i V. Piessevaux, u svojstvu agenata,

tuženik,

povodom zahtjeva za poništenje, s jedne strane, Odluke Vijeća 2012/635/ZVSP od 15. listopada 2012. o izmjeni Odluke 2010/413/ZVSP o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 282, str. 58.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 14., str. 129.), u dijelu u kojem je nakon preispitivanja zadržano tužiteljevo ime na popisu iz Priloga II. Odluci Vijeća 2010/413/ZVSP od 26. srpnja 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Zajedničkog stajališta 2007/140/ZVSP (SL L 195, str. 39.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3., str. 220.) i, s druge strane, Provedbene uredbe Vijeća (EU) br. 945/2012 od 15. listopada 2012. o provedbi Uredbe (EU) br. 267/2012 o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 282, str. 16.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 14., str. 122.), u dijelu u kojem je nakon preispitivanja zadržano tužiteljevo ime na popisu iz Priloga IX. Uredbi Vijeća (EU) br. 267/2012 od 23. ožujka 2012. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe (EU) br. 961/2010 (SL L 88, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 4., str. 194.),

OPĆI SUD (prvo vijeće),

u sastavu: H. Kanninen, predsjednik, I. Pelikánová (izvjestiteljica) i E. Buttigieg, suci,

tajnik: L. Grzegorzcyk, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 30. rujna 2014.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: engleski

Presudu

Okolnosti spora

Mjere ograničavanja donesene protiv Islamske Republike Iran

- 1 Ovaj predmet spada u okvir mjera ograničavanja uvedenih radi stvaranja pritiska na Islamsku Republiku Iran kako bi prestala s nuklearnim aktivnostima koje predstavljaju rizik širenja nuklearnog oružja i s razvojem sustava za ispaljivanje nuklearnog oružja (u daljnjem tekstu: širenje nuklearnog oružja).

Mjere ograničavanja koje se odnose na tužitelja

- 2 Tužitelj, Central Bank of Iran, središnja je banka Islamske Republike Iran.
- 3 Dana 9. lipnja 2010. Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda donijelo je Rezoluciju S/RES/1929 (2010) kojom se proširuje doseg primjene mjera ograničavanja određenih prethodnim rezolucijama S/RES/1737 (2006) od 27. prosinca 2006., S/RES/1747 (2007) od 24. ožujka 2007. i S/RES/1803 (2008) od 3. ožujka 2008. te je uvelo dodatne mjere ograničavanja protiv Irana.
- 4 Dana 17. lipnja 2010. Europsko vijeće donijelo je Deklaraciju o Islamskoj Republici Iran u kojoj je naglasilo svoju pojačanu zabrinutost u pogledu nuklearnog programa Irana i pozdravilo donošenje Rezolucije S/RES/1929. Podsjećajući na svoju Deklaraciju od 11. studenoga 2009., Europsko vijeće osobito je pozvalo Vijeće Europske unije na donošenje mjera ograničavanja za provedbu mjera koje su sadržane u Rezoluciji S/RES/1929. U skladu s deklaracijom Europskog vijeća, mjere ograničavanja primjenjuju se osobito na fizičke osobe i subjekte različite od onih koje je odredilo Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda ili Odbor osnovan u skladu s člankom 18. Rezolucije S/RES/1737, koristeći međutim iste kriterije koje primjenjuju Vijeće sigurnosti ili Odbor.
- 5 Dana 1. prosinca 2011. Vijeće je ponovno izrazilo rastuću zabrinutost zbog naravi nuklearnog programa koji provodi Islamska Republika Iran, a osobito zbog tvrdnji iz zadnjeg izvješća Međunarodne agencije za atomsku energiju (IAEA) o aktivnostima Irana povezanim s razvojem vojne nuklearne tehnologije iz zadnjeg izvješća Međunarodne agencije za atomsku energiju (IAEA). Uzimajući u obzir tu zabrinutost, i u skladu s deklaracijom Europskog vijeća od 23. listopada 2011., Vijeće je odlučilo proširiti postojeće sankcije i ispitati, u tijesnoj suradnji sa svojim međunarodnim partnerima, dodatne mjere, među kojima su i one koje bi ozbiljno mogle utjecati na financijski sustav Islamske Republike Iran.
- 6 Dana 9. prosinca 2011. Europsko vijeće podržalo je zaključke koje je Vijeće donijelo 1. prosinca 2011. i pozvalo Vijeće da prioritetno nastavi s naporima na proširenju područja primjene mjera ograničavanja Europske unije protiv Islamske Republike Iran.
- 7 Odlukom Vijeća 2012/35/ZVSP od 23. siječnja 2012. o izmjeni Odluke 2010/413/ZVSP o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 19, str. 22.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 12., str. 170.) tužiteljevo ime uvršteno je na popis iz Priloga II. Odluci Vijeća 2010/413/ZVSP od 26. srpnja 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Zajedničkog stajališta 2007/140/ZVSP (SL L 195, str. 39.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 14., str. 129.).
- 8 Posljedično, Provedbenom uredbom Vijeća (EU) br. 54/2012 od 23. siječnja 2012. o provedbi Uredbe (EU) br. 961/2010 o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 19, str. 1.), tužiteljevo ime uvršteno je na popis iz Priloga VIII. Uredbi Vijeća br. 961/2010 od 25. listopada 2010. o mjerama ograničavanja

protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 423/2007 (SL L 281, str. 1.). To uvrštenje stupilo je na snagu 24. siječnja 2012. Ono je imalo za učinak zamrzavanje financijskih sredstava i gospodarskih izvora tužitelja.

- 9 Uvrštenje tužiteljevog imena u gore navedene popise temelji se na sljedećem razlogu:
- „Uključenost u aktivnosti namijenjene izbjegavanju sankcija.“
- 10 Dopisom od 24. siječnja 2012., koji je tužitelj primio 6. veljače 2012., Vijeće je obavijestilo tužitelja o uvrštenju njegovog imena na popise iz Priloga II. Odluci 2010/413, kako je izmijenjena Odlukom 2012/35, i iz Priloga VIII. Uredbi br. 961/2010, izmijenjenog Provedbenom uredbom br. 54/2012. Tom dopisu priloženi su primjerci Odluke 2012/35 i Provedbene uredbe br. 54/2012.
- 11 Tijekom donošenja Uredbe (EU) Vijeća br. 267/2012 od 23. ožujka 2012. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe (EU) br. 961/2010 (SL L 88, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 4., str. 194.), uvrštenje tužiteljevog imena na popis iz Priloga VIII. Uredbi br. 961/2010, izmijenjenog Provedbenom uredbom br. 54/2012, stavljeno je izvan snage da bi bilo zamijenjeno uvrštenjem njegovog imena, iz razloga koji su istovjetni onima u gornjoj točki 9., na popis iz Priloga IX. Uredbi br. 267/2012 (u daljnjem tekstu: popis iz Priloga IX. Uredbi br. 267/2012 i popis iz Priloga II. Odluci 2010/413, kako je izmijenjen Odlukom 2012/35, zajedno nazvani: pobijane odluke), s učinkom od 24. ožujka 2012.
- 12 Dopisom od 26. ožujka 2012. tužitelj je zanijskao svaku osobnu umiješanost u aktivnosti namijenjene izbjegavanju sankcija, te je stoga zahtijevao od Vijeća da preispita uvrštenje njegovog imena na popise iz Priloga II. Odluci 2010/413, kako je izmijenjena Odlukom 2012/35, i iz Priloga VIII. Uredbi br. 961/2010, izmijenjenog Provedbenom uredbom br. 54/2012. Također je zahtijevao predočenje dokaza koji opravdavaju to uvrštenje.
- 13 Dopisom od 2. kolovoza 2012. Vijeće je obavijestilo tužitelja o svojoj namjeri da dopuni razloge koji opravdavaju uvrštenje njegovog imena na sporne popise, uključujući upućivanje na činjenicu da je tužitelj osiguravao financijsku potporu iranskoj vladi i da je zbog toga ušao u područje primjene članka 20. točke (c) Odluke 2010/413 i članka 23. stavka 2. točke (d) Uredbe br. 267/2012.
- 14 Dopisom od 7. listopada 2012. tužitelj je prigovorio Vijeću da nije poštovalo svoju obvezu obrazlaganja. Tužitelj je zanijskao svaku uključenost u aktivnosti namijenjene izbjegavanju sankcija protiv Islamske Republike Iran ili osiguravanju financijske potpore iranskoj vladi za širenje nuklearnog oružja. Naposljetku, tužitelj je iznova zahtijevao od Vijeća da mu predoči dokaze koji opravdavaju uvrštenje njegovog imena na sporne popise.
- 15 Odlukom Vijeća 2012/635/ZVSP od 15. listopada 2012. o izmjeni Odluke 2010/413/ZVSP o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 282, str. 58.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 14., str. 129.) dopunjeni su razlozi za uvrštenje tužiteljevog imena na popis iz Priloga II. Odluci 2010/413, kako je izmijenjen Odlukom 2012/35, kako slijedi:
- „Uključenost u aktivnosti namijenjene izbjegavanju sankcija. Osigurava financijsku potporu iranskoj vladi.“
- 16 Posljedično, Provedbenom uredbom Vijeća (EU) br. 945/2012 od 15. listopada 2012. o provedbi Uredbe br. 267/2012 (SL L 282, str. 16.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 14., str. 122.) također su dopunjeni razlozi za uvrštenje tužiteljevog imena na popis iz Priloga IX. Uredbi br. 267/2012, kao što je navedeno u gornjoj točki 15.
- 17 Dopisom od 28. studenoga 2012. tužitelj je ponovno zahtijevao od Vijeća da mu priopći dokaze koji opravdavaju uvrštenje njegovog imena na sporne popise.

- 18 Dopisom od 10. prosinca 2012. Vijeće je obavijestilo tužitelja da je uvrštenje njegovog imena na sporne popise utemeljeno na prijedlogu za uvrštenje koji je dala država članica koju se ne može navesti iz razloga povjerljivosti. Sadržaj tog prijedloga, kakav je u popratnoj bilješci Vijeća navedenoj pod oznakom 17576/12 priložen dopisu od 10. prosinca 2012., izmijenjen je kako slijedi:

„Aktivnosti [tužitelja] pomažu izbjegavanju međunarodnih sankcija protiv Irana.“

Ta mjera [ograničavanja protiv tužitelja] mogla bi znatno pojačati diplomatski pritisak koji se trenutno izvršava na Iran.“

- 19 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 12. lipnja 2012. tužitelj je pokrenuo postupak čiji je predmet u bitnome bio poništenje, s jedne strane, Odluke 2012/35 i, s druge strane, Uredbe br. 267/2012, u dijelu u kojem je nakon preispitivanja uvršteno ili zadržano njegovo ime na popisima priloženima tim dvama aktima. Ta tužba zaprimljena je pod oznakom T-262/12.

Postupak i zahtjevi stranaka

- 20 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 26. prosinca 2012. u 20.44 sati putem aplikacije e-curia tužitelj je pokrenuo ovaj postupak za poništenje Odluke 2012/635 i Provedbene uredbe br. 945/2012 u dijelu u kojem je nakon preispitivanja zadržano njegovo ime na spornim popisima. Ta tužba dodijeljena je četvrtom vijeću Općeg suda zbog povezanosti predmetâ. Tužitelj je u prilog navedenoj tužbi naveo svjedočenje svojeg viceguvernera za devizno poslovanje, gospođe R.
- 21 Istog dana u 21.19 sati tužitelj je tajništvu Općeg suda putem aplikacije e-curia podnio podnesak s preinakom svog tužbenog zahtjeva u predmetu T-262/12, kako bi on također obuhvatio i Odluku 2012/635 i Provedbenu uredbu br. 945/2012, u dijelu u kojem je, nakon preispitivanja, zadržano uvrštenje njegovog imena na sporne popise. U tom podnesku tužitelj je također zahtijevao od Općeg suda da, ako „[...] tužbu izmijenjenu [podneskom s preinakom tužbenog zahtjeva] proglasi dopuštenom u cijelosti, [...] spoji [predmet T-262/12 i ovaj predmet] ili [...] postupa [s ta dva predmeta] kao s jedinstvenom tužbom za poništenje“.
- 22 Podneskom od 16. travnja 2013. Vijeće je podnijelo odgovor na tužbu u ovom predmetu, u kojem je tvrdilo da je tužba nedopuštena iz razloga litispendencije.
- 23 Tužitelj je 21. lipnja 2013. podnio repliku.
- 24 Vijeće je 20. rujna 2013. podnijelo odgovor na repliku.
- 25 Budući da se sastav vijeća Općeg suda promijenio 23. rujna 2013., sudac izvjestitelj raspoređen je u prvo vijeće, kojemu je stoga ovaj predmet dodijeljen.
- 26 Na temelju izvještaja suca izvjestitelja Opći sud odlučio je otvoriti usmeni postupak te je u okviru mjera upravljanja postupkom propisanih člankom 64. svog Poslovnika pozvao stranke da odgovore na određena pitanja. Tužitelj i Vijeće udovoljili su tom zahtjevu u za to određenom roku.
- 27 Presudom od 18. rujna 2014., Central Bank of Iran/Vijeće (T-262/12, EU:T:2014:777), Opći sud je poništio Uredbu br. 267/2012 u dijelu u kojem je uvršteno ime tužitelja na popis iz njezinog Priloga IX. i odbio tužbu u preostalom dijelu. Kada je riječ o zahtjevu za poništenje Odluke 2012/635 i Provedbene uredbe br. 945/2012, u dijelu u kojem je nakon preispitivanja zadržano tužiteljevo ime na spornim popisima, odbijanje tužbe temelji se na nedopuštenosti tog zahtjeva iz razloga litispendencije zbog podnošenja ove tužbe.

- 28 Izlaganja tužitelja i Vijeća, kao i njihovi odgovori na usmena pitanja Općeg suda saslušani su na raspravi 30. rujna 2014. Tužitelj je pojasnio da njegov zahtjev u pogledu troškova obuhvaća samo troškove vezane uz ovaj predmet, a ne troškove vezane uz predmet T-262/12, što je zabilježeno u zapisniku s rasprave.
- 29 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:
- poništi Odluku 2012/635 i Uredbu br. 945/2012 u dijelu u kojem je nakon preispitivanja zadržano njegovo ime na spornim popisima (u daljnjem tekstu: pobijani akti);
 - naloži Vijeću snošenje troškova.
- 30 Vijeće od Općeg suda zahtijeva da:
- prvenstveno, odbije tužbu kao nedopuštenu,
 - podredno, odbije tužbu kao neosnovanu,
 - naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

Dopuštenost

Apsolutna prepreka za tužbu iz razloga litispendencije

- 31 Vijeće zahtijeva da se ovaj tužbeni zahtjev odbije kao nedopušten iz razloga litispendencije. U podnesku s preinakom tužbenog zahtjeva u predmetu T-262/12 tužitelj je već zatražio poništenje pobijanih akata navodeći iste tužbene razloge.
- 32 Prema ustaljenoj sudskoj praksi odbit će se kao nedopuštena iz razloga litispendencije tužba podnesena nakon druge tužbe u kojoj su iste stranke, koja je utemeljena na istim tužbenim razlozima i kojom se traži poništenje istog pravnog akta (presuda od 16. rujna 2013., *De Nicola/EIB*, T-618/11 P, ZbSS, EU:T:2013:479, t. 98.; vidjeti u tom smislu također i presudu od 22. rujna 1988., *Francuska/Parlament*, 358/85 i 51/86, Zb., EU:C:1988:431, t. 12.).
- 33 Preinaka tužbenog zahtjeva koja je izvršena aktom podnesenim Općem sudu tijekom postupka, u okolnostima poput onih u predmetu T-262/12, predstavlja postupovni akt, što je, ne dovodeći u pitanje kasniju odluku Općeg suda o dopuštenosti, istovjetno pokretanju postupka podnošenjem tužbe (rješenje od 21. lipnja 2012., *Hamas/Vijeće*, T-531/11, EU:T:2012:317, t. 16.).
- 34 U ovom su predmetu tužbeni zahtjev za poništenje iz podneska s preinakom tužbenog zahtjeva u predmetu T-262/12 (gornja točka 21.) i onaj iz tužbe kojom je pokrenut postupak u ovom predmetu (gornja točka 20.) u kojem su iste stranke utemeljeni na istim tužbenim razlozima kojima se traži poništenje istih pravnih akata, odnosno Odluke 2012/635 i Uredbe br. 945/2012, u dijelu u kojem je nakon preispitivanja u njima zadržano tužiteljevo ime na spornim popisima.
- 35 Suprotno onome što tvrdi Vijeće, koje je istaknulo postojanje apsolutne prepreke za vođenje ovog postupka iz razloga litispendencije, ne može se smatrati da je pokretanje navedenog postupka uslijedilo nakon podnošenja podneska s preinakom tužbenog zahtjeva u predmetu T-262/12. Protivno tomu, iz vremena podnošenja u gornjim točkama 20. i 21. proizlazi da je taj podnesak podnesen nakon pokretanja postupka u ovom predmetu.

- 36 Tako je u presudi Central Bank of Iran/Vijeće, t. 27. *supra* (EU:T:2014:777), odbijen kao nedopušten iz razloga litispendencije zbog pokretanja ovog postupka tužbeni zahtjev za poništenje Odluke 2012/635 i Provedbene uredbe br. 945/2012 u dijelu u kojem je nakon preispitivanja u njima zadržano tužiteljevo ime u spornim popisima.
- 37 Iz toga slijedi da se ne može odbiti kao nedopušten iz razloga litispendencije tužbeni zahtjev za poništenje Odluke 2012/635 i Provedbene uredbe br. 945/2012 u dijelu u kojem je nakon preispitivanja u njima zadržano tužiteljevo ime u spornim popisima.
- 38 Stoga treba odbiti kao neosnovano postojanje apsolutne prepreke za vođenje postupka koju je istaknulo Vijeće.

Apsolutna prepreka za tužbu koja se temelji na tome da se svi razlozi na koje se poziva u njezin prilog temelje na tužiteljevom pozivanju na zaštitu i jamstva koja su vezana uz temeljna prava

- 39 Vijeće tvrdi da je tužba nedopuštena jer se zasniva na tužbenim razlozima koji se svi temelje na tužiteljevom pozivanju na zaštitu i jamstva koja su vezana uz temeljna prava. Međutim, Vijeće tvrdi da je tužitelj kao središnja banka Islamske Republike Iran vladina organizacija koja ne uživa zaštitu i jamstva koja su vezana uz temeljna prava, a na koja se poziva pred Općim sudom.
- 40 Tužitelj zahtijeva da se odbije postojanje apsolutnih prepreka za vođenje postupka koje je istaknulo Vijeće iz razloga što je aktivno legitimiran pozivati se na zaštitu i jamstva koja su vezana uz temeljna prava, kao što je potvrđeno u presudi Central Bank of Iran/Vijeće, t. 27. *supra* (EU:T:2014:777).
- 41 Treba primijetiti da se, suprotno navodima Vijeća, svi tužbeni razlozi koji su navedeni u prilog ovoj tužbi ne temelje na tužiteljevom pozivanju na zaštitu i jamstva koja su vezana uz temeljna prava. Tako se na primjer prvi tužbeni razlog temelji na pogrešci u ocjeni. Stoga nije činjenično utemeljeno postojanje apsolutne prepreke za vođenje postupka.
- 42 Nadalje, ta iznimka nije pravno utemeljena zato što se, prema sudskoj praksi, pitanje o tome je li tužitelj nositelj prava na koja se poziva u okviru drugog, trećeg i četvrtog tužbenog razloga ne odnosi na dopuštenost tih tužbenih razloga a time i tužbe koja se na njima temelji, nego na njihovu osnovanost (vidjeti u tom smislu presudu od 6. rujna 2013., Post Bank Iran/Vijeće, T-13/11, EU:T:2013:402, t. 54.).
- 43 Stoga treba odbiti kao neosnovano postojanje apsolutne prepreke za vođenje postupka koju je istaknulo Vijeće. To odbijanje, s obzirom na sredstva obrane na koja se poziva Vijeće, ne dovodi u pitanje provjeru mogućnosti tužitelja da se oslanja na zaštitu i jamstva koja su vezana uz temeljna prava, a što se, ako je potrebno, treba provesti u stadiju meritornog ispitivanja tužbenih razloga koji se temelje na toj zaštiti i jamstvima, odnosno, u ovom slučaju, na drugom, trećem i četvrtom tužbenom razlogu (vidjeti u tom pogledu t. 51. do 100. i 112. do 120. u nastavku).
- 44 S obzirom na sve prethodno navedeno, valja utvrditi da je ova tužba u cijelosti dopuštena.

Meritum

- 45 Tužitelj se poziva na četiri tužbena razloga u prilog zahtjevu za poništenje pobijanih akata. Prvi tužbeni razlog temelji se na pogrešci u ocjeni koju je počinilo Vijeće koje je u pobijanim aktima smatralo da je ispunjen jedan od kriterija koji su predviđeni člankom 20. Odluke 2010/43, kako je izmijenjena Odlukom 2012/35, a zatim Odlukom 2012/635 (u daljnjem tekstu: članak 20. Odluke 2010/413) i člankom 23. Uredbe br. 267/2012 za uvrštenje imena osobe ili subjekta u sporne popise. Drugi tužbeni razlog temelji se na povredi obveze obrazlaganja koja proizlazi iz toga da Vijeće nije pružilo zadovoljavajuća i dostatna obrazloženja kako bi opravdalo pobijane akte. Treći tužbeni razlog temelji

se na povredi načela poštovanja prava obrane i prava na djelotvoran sudski nadzor. Četvrti tužbeni razlog temelji se na povredi načela proporcionalnosti i povredi temeljnih prava tužitelja, osobito prava na zaštitu njegovog vlasništva i ugleda.

- 46 Najprije valja početi s ispitivanjem drugog tužbenog razloga, koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja i na prvom mjestu razmotriti opće pitanje o tome može li se, suprotno onome što tvrdi Vijeće, tužitelj oslanjati na zaštitu i jamstva koja su vezana uz temeljna prava na koja se poziva, te na drugom mjestu o tome može li se posebno u ovom slučaju utvrditi povreda obveze obrazlaganja.

Mogućnost tužitelja da se osloni na zaštitu i jamstva koja su vezana uz temeljna prava

- 47 Argumenti stranaka već su izloženi u gornjim točkama 39. i 40., na koje stoga valja uputiti.
- 48 Između stranaka nije sporno da tužitelj ima vlastitu pravnu osobnost i da stoga predstavlja pravnu osobu koja je formalno odvojena od iranske države.
- 49 Iz razloga navedenih u točkama 67. do 71. presude Central Bank of Iran/Vijeće, t. 27. *supra* (EU:T:2014:777) proizlazi da pravo Unije ne sadrži pravilo koje je protivno tomu da se pravne osobe koje su vladine organizacije ili državna tijela pozivaju u svoju korist na zaštitu i jamstva koja su vezana uz temeljna prava. Dakle, navedene osobe mogu se pozvati na ta ista prava pred sudom Unije ako su ta prava sukladna njihovom svojstvu pravne osobe (presuda od 6. rujna 2013., Bank Melli Iran/Vijeće, T-35/10 i T-7/11, Zb., EU:T:2013:397, t. 70.).
- 50 Iz toga slijedi da se tužitelj može osloniti na zaštitu i jamstva koja su vezana uz temeljna prava, na koja se poziva osobito u okviru drugog tužbenog razloga.

Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja

- 51 Tužitelj tvrdi da Vijeće nije poštovalo obvezu obrazlaganja akata koje donosi, a koja proizlazi iz članka 296. UFEU-a, kako je tumači sudska praksa. U pobijanim aktima Vijeće nije navelo točne kriterije, iz članka 20. Odluke 2010/413 i članka 23. Uredbe br. 267/2012, na kojima temelji odluku da zadrži, nakon preispitivanja, uvrštenje njegovog imena u sporne popise. Navodi prema kojima je tužitelj bio „uključen u aktivnosti namijenjene izbjegavanju sankcija“ i da „osigurava financijsku potporu iranskoj vladi“ su neodređeni i ne daju nikakvu točnu naznaku o tome što mu se zapravo prigovara. U tim navodima se na približan način prepričavaju određeni kriteriji iz gore navedenih odredbi. Međutim, iz sudske prakse proizlazi da su tužitelju morali biti priopćeni posebni i konkretni razlozi za pobijane akte u isto vrijeme kad i ti akti, a nedostatak tog priopćavanja ne može se ispraviti tijekom ovog postupka. Tužitelj tvrdi da je u ovom predmetu učinio sve što je mogao da ospori pobijane akte iako nije znao točne razloge za njihovo donošenje. Međutim, navedeni razlozi toliko su neodređeni i neprecizni da se na njih moglo odgovoriti samo u obliku opće negacije, kao u dopisima od 26. ožujka i 7. listopada 2012. ili svjedočenjem gđe R., te oni stoga ne zadovoljavaju zahtjeve sudske prakse. Nadalje, Vijeće je propustilo navesti razloge zbog kojih nije vodilo računa o izjavama tužitelja koje potvrđuju da on nikada nije bio uključen u širenje nuklearnog oružja ili izbjegavanje sankcija, što je zatim bilo potvrđeno svjedočenjem gđe R.
- 52 Vijeće odbija tužiteljeve argumente i zahtijeva da se odbije drugi tužbeni razlog. Obrazloženja pobijanih akata omogućuju tužitelju da razumije doseg primjene mjera ograničavanja poduzetih protiv njega i pružaju mu dovoljno informacija da ih može učinkovito osporavati. U ovom predmetu pobijani akti trebaju biti dostatno obrazloženi u odnosu na jedan od kriterija iz članka 20. Odluke 2010/413 i članka 23. Uredbe br. 267/2012.

- 53 Prema ustaljenoj sudskoj praksi obveza obrazlaganja akta koji pogađa neku osobu, a koja proizlazi iz načela poštovanja prava na obranu, ima za cilj, s jedne strane, toj osobi na koju se odnosi dati dostatnu uputu o tome je li mjera osnovana ili sadrži li eventualno neku pogrešku koja omogućuje osporavanje njezine valjanosti pred sudom Unije i, s druge strane, omogućiti tom sudu da izvrši nadzor zakonitosti te mjere (vidjeti presudu od 15. studenoga 2012., Vijeće/Bamba, C-417/11 P, Zb., EU:C:2012:718, t. 49. i navedenu sudsku praksu).
- 54 Obveza obrazlaganja koja se zahtijeva člankom 296. UFEU-a mora jasno i nedvosmisleno odražavati zaključke institucije koja je donijela akt kako bi se osobama na koje se odnosi omogućilo da se upoznaju s razlozima poduzimanja mjere i nadležnom sudu da izvrši svoj nadzor (vidjeti presudu Vijeće/Bamba, t. 53. *supra*, EU:C:2012:718, t. 50. i navedenu sudsku praksu).
- 55 Kada se radi o aktu Vijeća koji nameće mjere ograničavanja, obrazloženje mora sadržavati posebne i konkretne razloge zbog kojih Vijeće u izvršavanju svoje diskrecijske ovlasti za ocjenu smatra da osoba na koju se akt odnosi mora biti predmetom tih mjera (presuda Vijeća/Bamba, t. 53. *supra*, EU:C:2012:718, t. 52.).
- 56 Članak 24. stavak 3. Odluke 2010/413 i članak 46. stavak 3. Uredbe br. 267/2012 također nameću Vijeću obvezu davanja izravnih i posebnih razloga za mjere ograničavanja poduzete u skladu s člankom 20. stavkom 1. točkama (b) i (c) te iste odluke i člankom 23. stavcima 2. i 3. te iste uredbe i obavještanja o tome osoba i subjekata na koje se odnose (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 16. studenoga 2011., Bank Melli Iran/Vijeće, C-548/09 P, Zb., EU:C:2011:735, t. 48.). Prema sudskoj praksi, Vijeće svoju obvezu obrazlaganja načelno mora ispuniti izravnim priopćavanjem, pri čemu nije dovoljna samo objava u *Službenom listu Europske unije* (vidjeti u tom smislu presudu od 13. rujna 2013., Makhlof/Vijeće, T-383/11, Zb., EU:T:2013:431, t. 47. i 48.; vidjeti također, u tom smislu i po analogiji, gore navedenu presudu Bank Melli Iran/Vijeće, EU:C:2011:735, t. 52.).
- 57 Obveza obrazlaganja koja se zahtijeva člankom 296. UFEU-a, kao i člankom 24. stavkom 3. Odluke 2010/413 i člankom 46. stavkom 3. Uredbe br. 267/2012, mora odgovarati odredbama na temelju kojih su donesene mjere ograničavanja. Zahtjev za obrazlaganje treba ocjenjivati ovisno o okolnostima slučaja, osobito o sadržaju akta u pitanju, naravi navedenih razloga i interesu koji bi adresati akta ili druge osobe na koje se akt neposredno i izravno odnosi mogli imati za dobivanje objašnjenja. U obrazloženju nije potrebno posebno navoditi sva relevantna činjenična i pravna pitanja, jer pitanje je li obrazloženje dovoljno ili nije treba ocjenjivati ne samo s obzirom na tekst obrazloženja, nego i s obzirom na njegov kontekst te ukupnost pravnih pravila kojima se uređuje područje na koje se ona odnose (vidjeti presudu Vijeće/Bamba, t. 53. *supra*, EU:C:2012:718, t. 53. i navedenu sudsku praksu).
- 58 Određenije, akt koji pogađa neku osobu dovoljno je obrazložen ako je donesen u kontekstu poznatom osobi na koju se odnosi i koji joj omogućuje da razumije doseg mjere poduzete u odnosu na nju (vidjeti presudu Vijeće/Bamba, točka 53., *supra*, EU:C:2012:718, t. 54. i navedenu sudsku praksu).
- 59 Iz elemenata spisa proizlazi da se pobijani akti temelje na sljedećim razlozima:
„Uključenost u aktivnosti namijenjene izbjegavanju sankcija. Osigurava financijsku potporu iranskoj vladi.“
- 60 Kao što proizlazi iz točaka 28. i 29. odgovora na tužbu, nije sporno da Vijeće tužitelju nije priopćilo nijedan dodatni razlog prije pokretanja ovog postupka 26. prosinca 2012.
- 61 U točki 28. odgovora na tužbu Vijeće je navelo da „element naveden u obrazloženju [gornja točka 59.], odnosno ‚uključenost u aktivnosti namijenjene izbjegavanju sankcija‘, [je] odgovara[o] dvama [prethodno navedenim kriterijima]“, odnosno, s jedne strane, kriteriju pružanja „potpore“ širenju nuklearnog oružja, „kao što je navedeno u članku 23. stavku 2. točki (a) Uredbe [...] br. 267/2012 i članku 20. stavku 1. točki (b) Odluke 2010/413“, i, s druge strane, kriteriju „pomoći u izbjegavanju ili

kršenju mjera ograničavanja“ osobi ili subjektu čije ime je uvršteno u popis osoba ili subjekata koji su obuhvaćeni mjerama ograničavanja donesenima protiv Islamske Republike Iran, „kao što je navedeno u članku 23. stavku 2. točki (b) Uredbe [...] br. 267/2012 i članku 20. stavku 1. točki (b) Odluke [2010/413]“.

- 62 Nadalje, u točki 29. odgovora na tužbu Vijeće je navelo da „dodatni razlog koji je dodan pobijanim [aktima], odnosno da tužitelj ‚osigurava financijsku potporu iranskoj vladi‘, [je] odgovora[o] kriteriju iz članka 23. stavka 2. točke (d) Uredbe [...] br. 267/2012 i članku 20. stavku 1. točki (c) Odluke 2010/413“.
- 63 U tom pogledu treba podsjetiti da članak 23. stavak 2. točke (a), (b) i (d) Uredbe br. 267/2012 i članak 20. stavak 1. točke (b) i (c) Odluke 2010/413 definiraju alternativne kriterije za uvrštenje imena osobe ili subjekta u sporne popise.
- 64 Prije svega, među tim kriterijima članak 23. stavak 2. točka (a) Uredbe br. 267/2012 predviđa da se zamrzavaju sva financijska sredstva i gospodarski izvori osoba, subjekata i tijela koji su određeni da sudjeluju, neposredno su vezani ili podupiru širenje nuklearnog oružja, uključujući i sudjelovanje pri nabavi zabranjene robe i tehnologije (kriterij potpore širenju nuklearnog oružja). Nadalje, članak 23. stavak 2. točka (b) Uredbe br. 267/2012 određuje da se zamrzavaju sva financijska sredstva osoba, subjekata i tijela koji pomažu osobi, subjektu ili tijelu čije ime je uvršteno u popis osoba, subjekta ili tijela koji su obuhvaćeni mjerama ograničavanja u svrhu izbjegavanja ili kršenja odredaba te iste odredbe, Odluke 2010/413 i rezolucija Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda (kriterij pomoći u izbjegavanju mjera ograničavanja). Naposljetku, članak 23. stavak 2. točka (d) Uredbe br. 267/12 određuje da se zamrzavaju sva financijska sredstva osoba, subjekata i tijela koji su određeni kao druge osobe, subjekti ili tijela koji osiguravaju potporu, kao što je npr. materijalna, logistička ili financijska potpora iranskoj vladi te osobe i subjekti koji su s njima povezani (kriterij potpore iranskoj vladi).
- 65 Slično tomu, s jedne strane, članak 20. stavak 1. točka (b) Odluke 2010/413 propisuje da se zamrzavaju sva financijska sredstva i gospodarski izvori osoba i subjekata koji sudjeluju u širenju nuklearnog oružja ili mu pružaju potporu, uključujući i sudjelovanje pri nabavi zabranjene robe i tehnologije (kriterij potpore širenju nuklearnog oružja). S druge strane, određuje da se zamrzavaju sva financijska sredstva osoba i subjekata za koje se smatra da su pomagali osobi ili subjektu čije ime je uvršteno u popis osoba ili subjekata koji su obuhvaćeni mjerama ograničavanja donesenima protiv Islamske Republike Iran u izbjegavanju ili kršenju te iste Odluke 2010/43 ili rezolucija Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda (kriterij pomoći u izbjegavanju mjera ograničavanja). Nadalje, članak 20. stavak 1. točka (c) Odluke 2010/413 propisuje da se zamrzavaju sva financijska sredstva osoba i subjekata koji osiguravaju potporu iranskoj vladi (kriterij potpore iranskoj vladi).
- 66 Budući da je u gornjoj točki 63. navedeno da su tako definirani kriteriji iz članka 23. stavka 2. točaka (a), (b) i (d) Uredbe br. 267/2012 i članka 20. stavka 1. točaka (b) i (c) Odluke 2010/413 alternativni, važno je prije svega pojasniti u kojoj se mjeri u tim odredbama kriterij potpore iranskoj vladi razlikuje od kriterija potpore širenju nuklearnog oružja. U tom pogledu valja podsjetiti da taj posljednji kriterij podrazumijeva da se utvrdi postojanje izravne ili neizravne veze između aktivnosti osobe ili subjekta o kojima je riječ i širenja nuklearnog oružja. Kriterij potpore iranskoj vladi, koji širi područje primjene mjera ograničavanja kako bi se ojačali pritisci koji se izvršavaju na Islamsku Republiku Iran, obuhvaća svaku aktivnost odnosne osobe ili subjekta na koje se odnosi, koji neovisno o svakoj izravnoj ili neizravnoj vezi koja je utvrđena sa širenjem nuklearnog oružja može svojom kvantitativnom ili kvalitativnom važnošću pridonijeti širenju nuklearnog oružja, osiguravajući potporu iranskoj vladi u obliku materijalnih, financijskih ili logističkih sredstava ili pogodnosti, koji joj omogućuju postizanje širenja nuklearnog oružja. Postojanje veze između osiguravanja takve potpore iranskoj vladi i postizanja aktivnosti širenja nuklearnog oružja tako se pretpostavlja primjenjivim propisima, kojima se iranskoj vladi nastoji oduzeti njene izvore prihoda kako bi je se prisililo na prekid razvoja njezinog programa nuklearnog širenja, zbog nedostatka dovoljnih financijskih sredstava.

- 67 Zatim treba podsjetiti da se, osim na naznaku o pravnom temelju donesene mjere, obveza obrazlaganja kojom je vezano Vijeće odnosi upravo na okolnosti koje mu omogućuju smatrati da je u slučaju osoba na koje se odnosi ispunjen jedan ili drugi kriterij za uvrštenje (vidjeti u tom smislu presudu od 14. listopada 2009., Bank Melli Iran/Vijeće, T-390/08, Zb., EU:T:2009:401, t. 83.).
- 68 Naposljetku valja podsjetiti da propust upućivanja na točnu odredbu ne može činiti bitan nedostatak kada pravni temelj nekog akta može biti određen uz pomoć njegovih drugih elemenata. Takvo izričito upućivanje je međutim nužno kada u nedostatku takvih elemenata osoba na koju se akt odnosi i sudac Unije nisu sigurni što je točan pravni temelj (presuda od 26. ožujka 1987., Komisija/Vijeće, 45/86, Zb., EU:C:1987:163, t. 9.).
- 69 Stoga valja ispitati sadrži li obrazloženje pobijanih akata izričita upućivanja na tri kriterija u gornjim točkama 64. i 65. ili barem na jedan ili drugi od njih i može li se, po potrebi, to obrazloženje smatrati dostatnim da omogući tužitelju da ocijeni osnovanost pobijanih akata i obrani se pred Općim sudom, a Općem sudu omogući da izvrši nadzor.
- 70 Razlozi iz gore navedene točke 59. ne navode izričito na koji se od kriterija, navedenih u članku 23. stavku 2. Uredbe br. 267/2012 i članku 20. stavku 1. točki (c) Odluke 2010/413, odnose. Međutim, budući da upućuju na „aktivnosti namijenjene izbjegavanju sankcija“, može se lako protumačiti da se odnose na kriterij pomoći u izbjegavanju mjera ograničavanja. Nadalje, kao što je pravilno primijetilo Vijeće, upućivanje u tim istim razlozima na činjenicu da tužitelj „osigurava financijsku potporu iranskoj vladi“ odgovara kriteriju potpore iranskoj vladi, koji je, kako je to već utvrđeno u gornjoj točki 66., autonomni kriterij u odnosu na onaj potpore širenju nuklearnog oružja.
- 71 Protivno tomu, u nedostatku elemenata koji upućuju na eventualnu „potporu“ koju je tužitelj osiguravao širenju nuklearnog oružja ili njegovog eventualnog „sudjelovanja“ u nabavi zabranjene robe i tehnologije, razlozi iz gore navedene točke 59. ne mogu se odnositi, kao što tvrdi Vijeće, na kriterij potpore širenju nuklearnog oružja.
- 72 U točkama 26. do 28. odgovora na tužbu Vijeće doduše tvrdi da je tužiteljeva „potpora“ širenju nuklearnog oružja i nabavi zabranjene robe, opreme, materijala i tehnologije „nužno“ posljedica „njegove funkcije ‚bankara iranskih javnih vlasti‘ koju [on] obavlja“, s obzirom na to da „pruža bankarske usluge iranskim ministarstvima i drugim tijelima koja nadzire vlada, uključujući ona koja sudjeluju [u širenju nuklearnog oružja]“ i „nužno je sudjelovao u nabavama [materijala koji su potrebni za navedeno širenje nuklearnog oružja]“ i „nezakonitom izvozu naoružanja i drugih materijala iz Irana u druge ‚odmetnute države‘ [omogućujući financiranje takvih nabava]“.
- 73 U tom pogledu valja istaknuti da Vijeće u praksi upućuje na elemente koji ukazuju na određenu povezanost tužiteljevih aktivnosti i nuklearnih aktivnosti Islamske Republike Iran, o kojima nije moguće očito zaključiti iz razloga navedenih u gore navedenoj točki 59. i koji se dakle ne mogu uzeti u obzir kako bi se odredilo na koje se kriterije uvrštenja trebaju odnositi navedeni razlozi.
- 74 S obzirom na prethodna razmatranja, valja utvrditi da se pitanje jesu li pobijani akti dovoljno obrazloženi može ocjenjivati samo u pogledu kriterija pomoći u izbjegavanju mjera ograničavanja i kriterija potpore iranskoj vladi, na koje Vijeće implicitno, ali nužno upućuje u navedenim aktima.
- 75 Budući da se pobijani akti temelje na kriteriju pomoći u izbjegavanju mjera ograničavanja i kako je u navedenim aktima navedeno da je tužitelj bio „uključen u aktivnosti namijenjene izbjegavanju sankcija“, njihovo obrazloženje je nedovoljno u smislu da ono ne omogućuje tužitelju i Općem sudu razumijevanje okolnosti koje su navele Vijeće da smatra da je taj kriterij u tužiteljevom slučaju ispunjen i da stoga donese navedene akte. Naime, to obrazloženje se čini jednostavnim ponavljanjem samog kriterija. Ono ne sadrži nikakav element koji podrobno navodi razloge zbog kojih se kriterij primjenjuje na tužitelja. Tako navedeno obrazloženje ne navodi imena osoba, subjekata i tijela s nekog popisa kojima se nameću mjere ograničavanja, a kojima je tužitelj pomagao u izbjegavanju mjera

ograničavanja, trenutak i okolnosti te pomoći, kao i njene modalitete. Vijeće ne upućuje ni na kakvu transakciju koju je moguće identificirati i ni na kakvu posebnu pomoć. U nedostatku ikakve druge određenosti to obrazloženje se čini nedovoljnim da omogući tužitelju da ocijeni osnovanost pobijanih akata u pogledu kriterija pomoći u izbjegavanju mjera ograničavanja, obrani se pred Općim sudom, a Općem sudu omogući da izvrši nadzor (vidjeti u tom smislu presudu Central Bank of Iran/Vijeće, t. 27. *supra*, EU:T:2014:777, t. 91.).

- 76 U svojim pismenima Vijeće se doduše poziva na implicitno objašnjenje za pobijane akte u tom pogledu, primjećujući da je „pomoć u izbjegavanju ili kršenju mjera ograničavanja“ koju je osiguravao tužitelj „nužno“ posljedica „njegove funkcije ‚bankara iranskih javnih vlasti‘ koju [tužitelj] obavlja“. Prema Vijeću, tužitelj je u okviru navedene funkcije „osiguravao [...] bankarske usluge iranskim ministarstvima i drugim tijelima koja nadzire vlada, uključujući ona koja [su sudjelovala u širenju nuklearnog oružja]“.
- 77 U tom pogledu međutim treba istaknuti da obrazloženje može biti implicitno, pod uvjetom da omogućava osobama na koje se odnosi da saznaju razloge zbog kojih su odnosne mjere poduzete, a nadležnom sudu da raspolaže s dovoljno informacija da izvrši nadzor (vidjeti u tom smislu presude od 7. siječnja 2004., Aalborg Portland i dr./Komisija, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P i C-219/00 P, Zb., EU:C:2004:6, t. 372. i navedenu sudsku praksu, i od 8. veljače 2007., Groupe Danone/Komisija, C-3/06 P, Zb., EU:C:2007:88, t. 46. i navedenu sudsku praksu). Stoga se također može uzeti u obzir razloge koji nisu eksplicitni ako su očiti, kako za osobe na koje se odnose tako i za nadležni sud.
- 78 Međutim, u ovom predmetu nije očito da je tužitelj kao središnja banka Islamske Republike Iran nužno pomagao osobama ili tijelima koji sudjeluju u iranskoj vladi ili nad kojima ona vrši nadzor i čija imena su uvrštena u popise osoba ili subjekata koji su obuhvaćeni mjerama ograničavanja donesenima protiv Islamske Republike Iran, u izbjegavanju ili kršenju navedenih mjera, osiguravajući im bankarske usluge poput stavljanje na raspolaganje financijskih sredstava. Naime, iako je očito da svojom funkcijom i ovlastima tužitelj kao središnja banka Islamske Republike Iran općenito osigurava financijsku potporu iranskoj vladi (vidjeti donju točku 108.), iz toga nužno ne proizlazi da on konkretno osigurava takvu pomoć osobama ili tijelima koja sudjeluju u toj vladi ili koja ta vlada nadzire, uključujući ona čija su imena uvrštena u popise osoba i subjekata koji su obuhvaćeni mjerama ograničavanja donesenima protiv Islamske Republike Iran.
- 79 Stoga se ne može uzeti u obzir implicitno obrazloženje na koje se poziva Vijeće kako bi se otklonila nedovoljnost eksplicitnog obrazloženja u pogledu kriterija pomoći u izbjegavanju mjera ograničavanja.
- 80 Budući da se pobijani akti temelje na kriteriju potpore iranskoj vladi, treba istražiti, u skladu s tumačenjem tog kriterija izloženog u gornjoj točki 66., je li Vijeće upućivalo na aktivnosti tužitelja koje, iako kao takve nemaju nikakvu izravnu ili neizravnu vezu sa širenjem nuklearnog oružja, ipak mogu pridonijeti tom širenju, osiguravajući iranskoj vladi sredstva ili pogodnosti koja joj omogućuju da to postigne.
- 81 Iako je stoga Vijeće u vezi s kriterijem potpore iranskoj vladi dužno pojasniti i detaljno navesti sredstva ili pogodnosti koja je tužitelj osigurao navedenoj vladi, ono nije, protivno onomu što tvrdi tužitelj, dužno obrazložiti pobijane akte koji se odnose na eventualnu uporabu tih sredstava ili tih pogodnosti za postizanje širenja nuklearnog oružja.
- 82 U ovom je predmetu Vijeće izričito uputilo na „financijsku podršku iranskoj vladi“ i u točki 29. odgovora na tužbu istaknulo da „[taj] razlog nije trebalo dalje dokazivati jer je samo po sebi razumljivo da [je] tužitelj, kao bankar iranske vlade, osigurava[o] financijsku potporu toj istoj vladi“.

- 83 Doduše, u obrazloženju pobijanih akata, u pogledu kriterija potpore iranskoj vladi, Vijeće nije izričito uputilo na financijske usluge koje tužitelj kao središnja banka Islamske Republike Iran osigurava iranskoj vladi.
- 84 Međutim, u ovom predmetu tužitelj je mogao razumjeti da se Vijeće poziva na financijske usluge koje on osigurava iranskoj vladi kao središnja banka Islamske Republike Iran. Uostalom, iz njegovih pismena proizlazi da je to razumio. Naime, u točki 23. tužbe tužitelj navodi, temeljeći se na svjedočanstvu gđe R., da „je [iranska] vlada jedan [od njegovih] klijenata“, ali u tom pogledu pojašnjava da „gotovo sve središnje banke djeluju kao bankari vlade i [da] samo u tom smislu osiguravaju vladi ‚financijsku podršku‘ ili točnije financijske usluge“. Tužitelj se dakle u bitnome branio ističući, kao u dopisu od 7. listopada 2012. (gornja točka 14.) da nije osigurao financijsku podršku bilo kojoj instituciji (uključujući iransku vladu) za financiranje aktivnosti širenja nuklearnog oružja.
- 85 Činjenica da Vijeće u ovom predmetu nije pojasnilo funkcije i ovlasti tužitelja kao središnje banke Islamske Republike Iran nije presudna, s obzirom na to da su iste utvrđene zakonodavnim odredbama koje su javno dostupne te se stoga pretpostavlja da su poznate svima. Naime, između stranaka nije sporno da su funkcije i ovlasti tužitelja, kao središnje banke Islamske Republike Iran definirane u poglavlju 2. dijelu II. monetarnog i financijskog zakona Islamske Republike Iran koji je odobren 9. srpnja 1972., a posebice u člancima 12. i 13. navedenog zakona. Može se dakle smatrati da obrazloženje pobijanih akata glede toga da tužitelj „osigurava financijsku potporu iranskoj vladi“ implicitno, ali nužno ukazuje na funkcije i ovlasti tužitelja, kao središnje banke Islamske Republike Iran, kako su definirane u poglavlju 2. dijelu II. tog zakona, a posebice u člancima 12. i 13. istog zakona.
- 86 Stoga u kontekstu ovog predmeta Vijeće nije bilo dužno dati eksplicitno obrazloženje koje se odnosi na financijske usluge i stoga o sredstvima ili financijskim pogodnostima koje je tužitelj kao središnja banka Islamske Republike Iran osigurao iranskoj vladi.
- 87 Iz tog razloga se može smatrati da su pobijani akti dovoljno obrazloženi, s obzirom na zahtjeve sudske prakse, u vezi s kriterijem potpore iranskoj vladi.
- 88 Budući da razlozi koji se temelje na financijskoj potpori iranskoj vladi daju autonomno i dovoljno obrazloženje za pobijane akte i da stoga nedovoljnost drugih navedenih tužbenih razloga u prilog istih akata ne može dovesti do njihovog poništenja, valja odbiti drugi tužbeni razlog koji se odnosi na povredu obveze obrazlaganja.
- 89 Međutim, iz prethodno navedenoga proizlazi da se tijekom ispitivanja drugih tužbenih razloga ove tužbe može uzeti u razmatranje samo one tužbene razloge koji se temelje na financijskoj potpori iranskoj vladi u dijelu u kojem osiguravaju autonomno i dovoljno obrazloženje pobijanim aktima, odnosno na prvom mjestu treći tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načela poštovanja prava na obranu i prava na djelotvoran sudski nadzor, na drugom mjestu prvi tužbeni razlog, koji se temelji na pogrešci u ocjeni i na trećem mjestu četvrti tužbeni razlog koji se temelji na povredi načela proporcionalnosti i kršenja temeljnih prava tužitelja.

Treći tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načela poštovanja prava na obranu i prava na djelotvoran sudski nadzor

- 90 Tužitelj prigovara Vijeću da je tijekom donošenja pobijanih akata prekršilo načelo poštovanja prava na obranu i prava na djelotvoran sudski nadzor, kako ih tumači sudska praksa time što mu nije priopćilo dokaze koji opravdavaju pobijane akte i što mu nije omogućilo da navede svoje stajalište o navedenim dokazima. U ovom predmetu nijedan dokaz koji podupire pobijane akte nije bio priopćen tužitelju prije donošenja navedenih akata, ili barem nakon njihovog donošenja, i to iako je u tom smislu on podnio nekoliko zahtjeva, osobito u dopisu od 28. studenoga 2012. (gornja točka 17.). Činjenica da je Vijeće

djelovalo na prijedlog jedne države članice o uvrštavanju njegovog imena u sporne popise ne mijenja to da je ono moralo osigurati osnovanost takvog prijedloga, po potrebi zahtijevajući od odnosne države članice da mu predoči dokaze i informacije koji opravdavaju taj prijedlog. U svakom slučaju, Vijeće nije moglo ispraviti taj nedostatak priopćavanja dokaza u okviru ovog postupka, a da ne prekrši njegovo pravo na djelotvornu sudsku zaštitu. Iz popratne bilješke Vijeća, navedene pod oznakom 17576/12, proizlazi da ono nije donijelo pobijane akte s obzirom na dokaze koji potvrđuju njegovu umiješanost u širenje nuklearnog oružja ili izbjegavanje sankcija, nego jedino iz nezakonitog razloga da bi uvrštenje njegovog imena u sporne popise „moglo bitno pojačati diplomatski pritisak koji se trenutno izvršava na Iran“. Osim toga, Vijeće je propustilo saslušati tužitelja i uzeti u obzir činjenične podatke koje mu je priopćio tužitelj.

- 91 Vijeće osporava argumente tužitelja i zahtijeva da se treći tužbeni razlog odbije zato što, čak i ako tužitelj ima pravo na obranu, to je pravo poštovano u ovom predmetu jer je on bio informiran o pobijanim aktima, jer mu je bilo priopćeno dovoljno informacija i dokaza da bi mogao razumjeti razloge za navedene akte i jer je, osim toga, imao mogućnost da se o njima očituje. Kad tužitelj prigovara da Vijeće nije ocijenilo osnovanost pobijanih akata donesenih na prijedlog države članice, tu je riječ o prigovoru koji se odnosi na drugu povredu u odnosu na onu na koju se poziva u ovom tužbenom razlogu pa ga stoga treba odbiti kao bespredmetnog.
- 92 Valja podsjetiti da je temeljno pravo poštovanja prava na obranu tijekom postupka koji prethodi donošenju mjera ograničavanja izričito utvrđeno u članku 41. stavku 2. točki (a) Povelje Europske unije o temeljnim pravima, kojoj članak 6. stavak 1. UEU-u daje istu pravnu snagu kao što je ona dodijeljena Ugovorima (vidjeti presudu Makhlouf/Vijeće, t. 56. *supra*, EU:T:2013:431, t. 31. i navedenu sudsku praksu).
- 93 Načelo poštovanja prava na obranu zahtijeva, s jedne strane, da se dokazi protiv osobe ili subjekta na kojeg se odnose, a na kojima se temelji akt koji ih pogađa, njima priopće i da, s druge strane, takvoj osobi ili subjektu mora biti omogućeno da učinkovito iznese svoje stajalište o tim dokazima (vidjeti, po analogiji, presudu od 12. prosinca 2006., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Vijeće, T-228/02, EU:T:2006:384, t. 93.).
- 94 U okviru donošenja odluke koja zadržava ime osobe ili subjekta u popisu osoba ili subjekata koji su obuhvaćeni mjerama ograničavanja Vijeće mora poštovati pravo te osobe ili tog subjekta na prethodno saslušanje, kada su u vezi s tom osobom u odluci koja zadržava uvrštenje njezinog imena u popis navedeni novi dokazi odnosno dokazi koji se ne nalaze u prvotnoj odluci o uvrštenju njezinog imena u taj popis (vidjeti u tom smislu presude od 21. prosinca 2011., Francuska/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, Zb., EU:C:2011:853, t. 62., i Makhlouf/Vijeće, t. 56. *supra*, EU:T:2013:431, t. 42. i 43.).
- 95 Vijeće je 2. kolovoza 2012. izravno priopćilo tužitelju obrazloženje pobijanih akata glede toga da on „osigurava financijsku potporu iranskoj vladi“. Zakonitost pobijanih akata treba ocijeniti s obzirom na to obrazloženje, koje je navelo Vijeće, a ne s obzirom na ono iz popratne bilješke Vijeća, navedene pod oznakom 17576/12, koje nije ponovljeno u pobijanim aktima.
- 96 Iz gornje točke 87. proizlazi da se to obrazloženje, s obzirom na zahtjeve sudske prakse, u vezi s kriterijem potpore iranskoj vladi, moglo smatrati dovoljnim.
- 97 Osim toga, Vijeće u ovom predmetu nije moralo priopćiti tužitelju dokumentirane dokaze na kojima se temeljilo to obrazloženje, s obzirom na to da se može pretpostaviti da su ti dokazi, koji su se odnosili na financijske usluge koje je tužitelj kao središnja banka Islamske Republike Iran osiguravao upravo za iransku vladu, općepoznati i implicitno uključeni u obrazloženje pobijanih akata u vezi s kriterijem potpore iranskoj vladi (vidjeti gornju t. 85.). Drugim riječima, Vijeće nije moralo tužitelju kao središnjoj banci Islamske Republike Iran pružiti same dokumente koji pojašnjavaju funkcije i ovlasti tužitelja.

- 98 Tužitelj je mogao osporavati to obrazloženje i dokaze na kojima se ono temelji čak i prije donošenja pobijanih akata. U dopisu od 7. listopada 2012. tužitelj je tako osporavao pružanje financijske potpore bilo kojoj instituciji (uključujući iransku vladu) za financiranje širenja nuklearnog oružja. On je s druge strane mogao učinkovito izvršavati svoje pravo na ulaganje pravnog sredstva, prigovarajući u okviru ove tužbe da „vladu n[ij]e podupire[ao] financijski više nego ikoja druga središnja banka na svijetu“ i da „[je] osigurava[o] još manje vrstu potpore u vezi s pobijanim aktima, odnosno potporu aktivnostima širenja nuklearnog oružja“.
- 99 Stoga su tužiteljevo pravo na obranu kao i pravo na djelotvoran sudski nadzor poštovani u okviru donošenja pobijanih akata.
- 100 Sukladno tomu, treba odbiti treći tužbeni razlog koji se temelji na povredi načela poštovanja prava na obranu i prava na djelotvoran sudski nadzor.

Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na pogrešci u ocjeni

- 101 Tužitelj tvrdi da je Vijeće počinilo pogrešku u ocjeni kada je, nakon preispitivanja, zadržalo njegovo ime u spornim popisima, a da nisu bili ispunjeni materijalni kriteriji, koji u skladu s člankom 20. Odluke 2010/413 i člankom 23. Uredbe br. 267/2012 omogućuju uvrštenje njegovog imena u navedene popise. Zbog nedostatka pojašnjenja u pobijanim aktima nemoguće je znati koji se kriterij, naveden u tim odredbama odnosi na razloge prema kojima „[je] osigurava[o] financijsku potporu iranskoj vladi“. To predstavlja znatnu prepreku izvršavanju njegovog prava na ulaganje pravnog lijeka i s tog gledišta ga stavlja u nezadovoljavajuću i neprikladnu situaciju. U svakom slučaju, Vijeće je počinilo pogrešku u ocjeni smatrajući da su u ovom predmetu ispunjeni kriteriji iz članka 20. stavka 1. točke (c) navedene odluke i članka 23. stavka 2. točke (d) navedene uredbe, odnosno oni o potpori iranskoj vladi. Iz popratne bilješke Vijeća navedene pod oznakom 17576/12 i priložene dopisu od 10. prosinca 2012. proizlazi da su stvarni razlozi za pobijane akte ti da bi se uvrštenjem njegovog imena u sporne popise „mogao bitno pojačati diplomatski pritisak koji se trenutno izvršava na Iran.“ Ništa ne upućuje na to da je, u trenutku kada je donosilo pobijane akte, Vijeće uzelo u obzir razlog prema kojem je on osiguravao potporu iranskoj vladi, tako da u skladu sa sudskom praksom taj razlog nema važnost za opravdanje navedenih akata. U svakom slučaju je, u skladu sa sudskom praksom, sam navod prema kojem on osigurava određene usluge vladi, a da nema dokaza o eventualnoj vezi između tih usluga i širenja nuklearnog oružja, nedovoljan za opravdanje pobijanih akata.
- 102 Vijeće osporava argumente tužitelja i traži da se odbije prvi tužbeni razlog zato što nije počinilo nikakvu pogrešku u ocjeni jer su u slučaju tužitelja bili ispunjeni materijalni kriteriji iz članka 20. stavka 1. točaka (b) i (c) Odluke 2010/413 i članka 23. stavka 2. točaka (a), (b) i (d) Uredbe br. 267/2012. Dodatni razlog koji je dodan pobijanim aktima, odnosno da tužitelj „osigurava financijsku potporu iranskoj vladi“, odgovara kriteriju iz članka 20. stavka 1. točke (c) navedene odluke i iz članka 23. stavka 2. točke (d) navedene uredbe, koja se temelji na potpori iranskoj vladi. Taj razlog nije trebalo dalje dokazivati jer je očito da je tužitelj kao bankar iranske vlade istoj osiguravao financijsku potporu. Taj razlog treba uzeti u obzir jer je izričito naveden u pobijanim aktima.
- 103 U okviru ispitivanja ovog tužbenog razloga, kao što proizlazi iz gornjih točaka 89. i 95., zakonitost navedenih akata valja ocijeniti u vezi s obrazloženjem pobijanih akata s obzirom na to da [je] tužitelj „osigurava[o] financijsku potporu iranskoj vladi“, a ne prema onome iz popratne bilješke Vijeća navedene pod oznakom 17576/12, i u okviru prvog tužbenog razloga istražiti sadrže li ti akti pogrešku u ocjeni u vezi s primjenjivosti kriterija, iz članka 20. stavka 1. točke (c) Odluke 2010/413 i članka 23. stavka 2. točke (d) Odluke 2010/413 i članka 23. stavka 2. točke (d) Uredbe br. 267/2012, potpore iranskoj vladi.

104 Iz razloga navedenih u gornjoj točki 85. mogu se uzeti u obzir, u svrhu ocjenjivanja osnovanosti tog obrazloženja, funkcije i ovlasti tužitelja, kao središnje banke Islamske Republike Iran, kako su definirane u poglavlju 2. dijelu II. monetarnog i financijskog zakona Islamske Republike Iran, koji utvrđuje „funkcije i ovlasti“ „Bank Markazi Iran“, osobito u člancima 12. i 13. navedenog zakona.

105 Iz članka 12. monetarnog i financijskog zakona Islamske Republike Iran proizlazi:

„Bank Markazi Iran, kao bankar vlade, obavlja sljedeće funkcije:

- a) vodi račune ministarstava, vladinih tijela, tijela koja su pridružena vladi, državnih društava i općina, kao i organizacija kojih više od polovice kapitala drže ministarstva, vladina tijela, tijela koja su pridružena vladi, državna društva i općine, te obavlja sve njihove bankarske transakcije u Iranu i u inozemstvu;
- b) prodaje sve vrste državnih obveznica i blagajničkih zapisa i otplaćuje glavnicu i uz nju vezene kamate kao predstavnik vlade, s pravom prijenosa takve ovlasti za zastupanje fizičkim osobama i drugim organizacijama;

[...]

- e) zaključuje sporazume o plaćanju u svrhu izvršenja monetarnih, financijskih i trgovačkih sporazuma te sporazuma o provožu zaključenih između vlade i stranih država.“

106 Članak 13. monetarnog i financijskog zakona Islamske Republike Iran među ostalim određuje:

„Bank Markazi Iran ima sljedeće ovlasti:

1. odobrava zajmove i kredite ministarstvima i vladinim organizacijama, pod uvjetom zakonskog odobrenja;
2. jamči za obveze koje su preuzeli vlada, ministarstva i vladine organizacije, pod uvjetom zakonskog odobrenja;
3. odobrava zajmove i kredite, i jamči za odobrene zajmove i kredite, državnim društvima i općinama, kao i tijelima koja su pridružena vladi ili općinama, u zamjenu za odgovarajuća pokrića;

[...]

5. kupuje i prodaje blagajničke zapise i obveznice koje su izdale strane vlade ili akreditirane međunarodne financijske organizacije [...]

107 Iz tih odredbi proizlazi da je funkcija tužitelja osobito da drži račune iranske vlade, izvršava ili zaključuje financijske transakcije u ime i za račun iranske vlade, osigurava joj zajmove i kredite, jamči za njene obveze i kupuje ili prodaje obveznice koje ona izdaje.

108 Očito je iz njenih funkcija i ovlasti kao središnje banke Islamske Republike Iran, kako su definirane u poglavlju II. monetarnog i financijskog zakona Islamske Republike Iran, i osobito u člancima 12. i 13. navedenog zakona, da tužitelj osigurava iranskoj vladi financijske usluge koje svojom kvantitativnom i kvalitativnom važnošću mogu pridonijeti širenju nuklearnog oružja, osiguravajući potporu toj vladi u obliku materijalnih, financijskih ili logističkih sredstava ili pogodnosti.

109 Tužitelj je doduše, prvi puta na raspravi, tvrdio da su njegove ovlasti odobravanja zajmova i kredita i osiguravanja jamstava vladi podložne uvjetima, poput dobivanja zakonskog odobrenja, koji nikada nisu bili ispunjeni tijekom odnosnog razdoblja, na način da navedene ovlasti nisu nikada bile provedene niti je u praksi bilo osigurano ikakvo sredstvo ili financijska pogodnost iranskoj vladi. Međutim tužitelj, koji stoga ističe sredstvo obrane kako bi relativizirao učinke ovlasti koje mu daje zakon, mora dokazati činjenice koje idu u prilog tom tužbenom razlogu. Međutim, u ovom predmetu tužitelj nije osigurao takav dokaz. U svakom slučaju, sredstvo obrane koje ističe tužitelj ne primjenjuje se na sve financijske usluge koje on, kao središnja banka Islamske Republike Iran, osigurava iranskoj vladi, kao što su vođenje računa, izvršavanje i zaključivanje financijskih transakcija ili kupnja i prodaja obveznica. Uostalom, iako je tužitelj osporavao da je svoja financijska sredstva stavio na raspolaganje iranskoj vladi, uvijek je priznavao da joj je pružao financijske usluge na isti način na koji svaka središnja banka neke države osigurava takve usluge vladi navedene države. Međutim, te usluge mogu svojom kvantitativnom i kvalitativnom važnošću osigurati iranskoj vladi potporu koja joj omogućuje postizanje širenja nuklearnog oružja.

110 Stoga je Vijeće utemeljeno zaključilo da [je] tužitelj „osigurava[o] financijsku potporu iranskoj vladi“, tako da je u ovom predmetu ispunjen kriterij iz članka 20. stavka 1. točke (c) Odluke 2010/413 i članka 23. stavka 2. točke (d) Uredbe br. 267/2012, kako je tumačen u gornjoj točki 66.

111 Posljedično valja odbiti prvi tužbeni razlog, koji se temelji na pogrešci u ocjeni.

Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načela proporcionalnosti i povredi temeljnih prava tužitelja, osobito prava na zaštitu njegovog vlasništva i ugleda

112 Tužitelj prigovara Vijeću da je u pobijanim aktima povrijedilo njegovo pravo na vlasništvo i pravo na poštovanje njegovog ugleda, kao i načelo proporcionalnosti, s obzirom na to da su, u svakom slučaju, pobijani akti nepotrebno i neproporcionalno povređivali njegova dobra i ugled. U ovom predmetu pobijani akti imaju znatne posljedice na njegova dobra i ugled, kao i, kada se u ovom predmetu radi o njegovim aktivnostima kao središnje banke Islamske Republike Iran, na cjelokupan iranski narod, kao što potvrđuje svjedočenje gđe R. Oni su stoga doneseni u suprotnosti s javnim izjavama Unije koje navode da se mjere ograničavanja ne odnose na iranski narod. Pobijani akti nisu utemeljeni na dokazu postojeće veze između tužitelja i širenja nuklearnog oružja, nego na samoj okolnosti da bi uvrštavanje njegovog imena u sporne popise „moglo bitno pojačati diplomatski pritisak koji se trenutno izvršava na Iran“. Takav razlog je preopćenit i ne odgovara cilju koji je objavljen u primjenjivim propisima Unije kojima se uvode mjere ograničavanja protiv Islamske Republike Iran, odnosno borbi protiv širenja nuklearnog oružja i osobito sprečavanju njegovog financiranja. Pobijani akti utemeljeni su na preopćenitom i neodređenom razlogu da bi ga bilo moguće učinkovito osporavati. Tužitelj dakle ne raspolaže nikakvim korisnim sredstvom kojim bi mogao ishoditi povlačenje svojeg imena sa spornih popisa. Dakle, pobijani akti također krše načela pravne sigurnosti i predvidljivosti.

113 Vijeće osporava argumente tužitelja i zahtijeva da se četvrti tužbeni razlog odbije kao neutemeljen. Ograničenje temeljnih sloboda i prava tužitelja opravdano je legitimnim ciljem okončanja širenja nuklearnog oružja i njegovog financiranja, koji je sam po sebi dio općeg cilja održanja mira i međunarodne sigurnosti, koji je već Opći sud priznao kao cilj u javnom interesu kojem Unija teži. Pobijani akti primjenjuju se samo na mali dio financijskih sredstava tužitelja, od kojih se većina nalazi u Iranu ili državama nečlanicama Unije. Uz to, članak 20. stavci 3. do 4.a, 6. i 7. Odluke 2010/413, kako su izmijenjeni Odlukom 2012/35, a zatim Odlukom 2012/635, i članci 24. do 27. i 28. Uredbe br. 267/2012 predviđaju oslobađanje zamrznutih financijskih sredstava za podmirivanje određenih troškova. Te iznimke, koje se u nekim slučajevima odnose posebno na tužitelja, bitno ublažavaju učinak sankcija protiv njega.

- 114 U pogledu načela proporcionalnosti kao jednog od općih načela prava Unije, zakonitost zabrane gospodarske aktivnosti podređena je uvjetu da su mjere ograničavanja prikladne i nužne za postizanje ciljeva kojima to zakonodavstvo legitimno teži, s time da, ako postoji izbor između više prikladnih mjera, treba izabrati manje ograničavajuću, a uzrokovane nepovoljnosti ne smiju biti neproporcionalne u odnosu na ciljeve koje se želi postići (vidjeti presudu *Bank Melli Iran/Vijeće*, t. 49. *supra*, EU:T:2013:397, t. 179. i navedenu sudsku praksu).
- 115 Iz sudske prakse nadalje proizlazi da temeljna prava na koja se poziva tužitelj, odnosno pravo na vlasništvo i pravo na ugled, nisu apsolutna prava i da njihovo ostvarenje može biti predmet ograničavanja koja se mogu opravdati ciljevima u općem interesu koje Unija slijedi. Stoga svaka gospodarska ili financijska mjera ograničavanja po definiciji sadrži učinke koji utječu na prava na vlasništvo i ugled osobe ili subjekta na kojeg se odnose, tako mu uzrokujući štetu. Važnost ciljeva kojima teže predmetne mjere ograničavanja je međutim takve naravi da opravdava znatne negativne posljedice za odnosne osobe ili subjekte (vidjeti u tom smislu presudu od 9. srpnja 2009., *Melli Bank/Vijeće*, T-246/08 i T-332/08, Zb., EU:T:2009:266, t. 111. i navedenu sudsku praksu).
- 116 U ovom predmetu, kao što to proizlazi iz gornjih točaka 88., 100. i 110., u mjeri u kojoj se pobijani akti temelje na kriteriju potpore iranskoj vladi, oni ne sadrže nikakvu bitnu povredu oblika niti ikakvu pogrešku u ocjeni koja bi opravdavala njihovo poništavanje.
- 117 Zatim, iz gornje točke 66. proizlazi da su pobijani akti, u mjeri u kojoj se temelje na kriteriju potpore iranskoj vladi, opravdani ciljem u općem interesu koji se sastoji od toga da se iranskoj vladi oduzmu sva sredstva ili financijske pogodnosti koje joj omogućuju postizanje širenja nuklearnog oružja i to neovisno o činjenici podržavaju li osobe ili subjekti koji joj osiguravaju ta sredstva ili te pogodnosti same po sebi navedeno širenje nuklearnog oružja.
- 118 Naposljetku, u vezi sa štetom uzrokovanom tužitelju, doista je točno da su prava na vlasništvo sama po sebi u znatnoj mjeri ograničena pobijanim aktima, s obzirom na to da on može, među ostalim, raspolagati financijskim sredstvima koja mu pripadaju, a koja se nalaze na području Unije ili koja drže državljani država članica Unije ili ne može prebaciti sredstva koja mu pripadaju u Uniju, osim na temelju posebnih dozvola. Isto tako, pobijani akti nanose ozbiljnu štetu ugledu tužitelja vodeći računa o činjenici da mjere ograničavanja koje se na njega odnose mogu uzrokovati određenu sumnju ili nepovjerenje njegovih partnera ili klijenata u tom pogledu.
- 119 Međutim, neugodnosti koje su tužitelju uzrokovane pobijanim aktima nisu neproporcionalne u odnosu na važnost cilja održanja mira i međunarodne sigurnosti kojem oni teže. To je tim više slučaj u ovom predmetu što se, najprije, pobijani akti odnose samo na jedan dio aktive tužitelja. Zatim, članak 20. stavci 3. do 4.a, 6. i 7. Odluke 2010/413, kako je izmijenjena Odlukom 2012/35, a zatim Odlukom 2012/635 i članci 24. do 27. i članak 28. Uredbe br. 267/2012 predviđaju oslobađanje zamrznutih financijskih sredstava za podmirivanje određenih troškova tužitelja, posebice onih koji se smatraju najbitnijima ili koji mu omogućuju da financijskim institucijama osigura likvidnost kako bi one financirale trgovačke aktivnosti ili kako bi mogle ispuniti neke posebne trgovačke ugovore. Naposljetku treba primijetiti da Vijeće ne navodi da je sam tužitelj uključen u širenje nuklearnog oružja. Tužitelj dakle nije osobno povezan s aktivnostima koje predstavljaju rizik za međunarodni mir i sigurnost, tako da je i stupanj sumnje prema njemu zbog toga manji.
- 120 U takvim okolnostima treba odbiti četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načela proporcionalnosti i povredi temeljnih prava tužitelja, osobito prava na zaštitu njegovog vlasništva i njegovog ugleda.
- 121 Stoga treba odbiti tužbu.

Troškovi

- ¹²² Sukladno odredbama članka 87. stavka 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku snosi troškove, ako je takav zahtjev postavljen. Budući da Central Bank of Iran nije uspio u postupku, istom valja naložiti snošenje troškova, sukladno zahtjevu Vijeća.

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (prvo vijeće)

proglašava i presuđuje:

- 1. Tužba se odbija.**
- 2. Nalaže se Central Bank of Iran snošenje troškova.**

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 25. ožujka 2015.

Potpisi